

Lavičky

29.04.2021

Tomáš Sunegha (KDU-ČSL), opoziční zastupitel

Nejeden komunální politik spoléhá na tok času a zapomínání. Kdo si dneska vzpomene, co současní místní satrapové veřejně o svých budoucích aktivitách chrlili před volbami nebo jaký byl hlavní bod toho kterého volebního programu? V Praze 3 si asi někteří pozorní vybaví volební kampaň postavenou na budoucí politice, kde nebude již více politických podnikatelů, nebo vzpomenu londýnský autobus, symbol to konzervatismu, svobody a motorové dopravy. „Řekni, kde vlastně ty volby jsou?“ je možno zpívat. Máme, co máme. Slib jen, slib všem. A teď máme moc, a co platí? Spíš — kdo platí? Je nám to fuk. Však oni (míněno voliči) zapomenou a nechají se zase zblbnout... Zapomněli by ještě víc, kdyby tu nebyly i věci hmotné a očividné. Symboly doby. Kdyby tu nebyly ztráty na první pohled. Kdyby tu nebyly lavičky v dolní části Husitské ulice. Nevím, jakým řízením osudu se tam octly a kolik stály korun, kdo rozhodl, že budou zrovna tam, nevím, kdo je umístil šikmo na šikmé, frekventované ulici. Nedlouho po volbách z nich pan starosta veřejně a akčně ztrhal obaly a veřejnost mohla po vyčerpávajících volbách v místě odpočívat. Pak začaly mizet. Asi před rokem na jedné z mála zbývajících někdo ve zvláštní poloze po ránu opravdu odpočíval. Pak byla rozlámaná... Mnoho jich nezbývá... A pryč jsou proto, že byly umístěny nevhodně a na nevhodném místě. Lavičky jsou pryč a s nimi obecní peníze, co stály. Vznikla škoda. Každý den je patrná. Škoda, kterou asi nikdo neuhradí. Škoda.